

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21. P-7082/11-145

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja IDEA DEVET d.o.o., II. Maksimirsko naselje 11, OIB: 40493425937, kojeg zastupa odvjetnik Maro Mihočević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mihočević & Bajs d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, Leo Buljat, Zagreb, Masarykova 23 i Ivan Rački, odvjetnik u Rački i kolege odvjetničkom društvu j.t.d., Zagreb, Vlaška 50A, protiv tuženika CROATIA osiguranje d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, kojeg zastupa Šime Savić, odvjetnik u Zagrebu, Ilica 191C, radi naknade štete, nakon javne glavne rasprave održane u prisutnosti punomoćnika tužitelja Mare Mihočevića, zastupnika po zakonu tužitelja Nikše Sršena i Tonia Škulića, punomoćnika tuženika Šime Savića i odvjetnika Vjekoslava Bušića, u svojstvu javnosti, dana 23. veljače 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate i naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.909.437,50 kn, u roku od 8 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 2.101.562,50 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio 13. listopada 2008. Ugovor o poslovnoj suradnji, a 23. siječnja 2009. i Aneks istomu, da je on ispunio sve svoje ugovorne obveze, ali da je tuženik povrijedio odredbu čl. 4. st. 4. i čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji odnosno da nije poduzeo sve radnje potrebne radi ostvarenja cilja tog ugovora, iako ga je održavao u zabludi da će iste ispuniti, a da je u konačnici tuženik taj koji je dopisom od

28. listopada 2011. raskinuo ugovor. Budući da je Ugovor o poslovnoj suradnji bio sklopljen na određeno vrijeme, do 30. rujna 2012., to da je tužitelj prema redovnom tijeku stvari mogao u tom razdoblju očekivati ostvarenje imovinske koristi u vrijednosti od 60.000.000,00 kn, a da je tuženik to spriječio neopravdanim jednostranim raskidom ugovora. Stoga podnosi tužbeni zahtjev radi naknade štete u vidu izmakle koristi u iznosu od 60.000.000,00 kn s zateznim kamatama od 16. studenog 2011. do isplate.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je on ispunio sve svoje obveze iz Ugovora o poslovnoj suradnji, prije svega obvezu isplate novčanih sredstava u iznosu od 1.830.000,00 kn, a da tužitelj nije ispunio niti jednu od svojih obveza iz čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji (realizacija projekta EMC kartica do 1. siječnja 2009. na način da potrošači mogu koristiti EMC kartice, osiguranje od nezgode svih fizičkih osoba korisnika EMC kartice, osiguranje od požara svih pravnih osoba korisnika EMC kartice ...), što da je trebao učiniti najkasnije do 15. listopada 2009., a kako nije, to da je dužan vratiti mu uplaćena sredstva zbog čega je tuženik protiv tužitelja podnio i tužbu, povodom koje je kod ovog suda osnovan predmet P-427/12. Dakle, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

U daljnjem tijeku postupka tužitelj tvrdi da je u cijelosti realizirao projekt EMC kartica i prije 15. listopada 2009. s obzirom da je izradio EMC karticu i otprilike 70.000,00 pristupnica, izvršio niz pregovora s poslovnim subjektima radi suradnje na EMC projektu, uključujući i s INA d.d., Konzum d.d., Croatia Airlines d.d., Hrvatskom udrugom radničkih sindikata, dogovorio suradnju s Ministarstvom turizma, sklopio ugovore o poslovnoj suradnji s partnerima Iskon internet d.d., ZOO City d.o.o., Fabula de forma d.o.o., Visokom poslovnom školom Libertas, obrtnikom Karlom Tomislavom, vlasnikom obrta Gajeta, uložio znatna sredstva u marketing projekta, u svrhu čega je postao i sponzor Rukometnog kluba Split te Međunarodnog atletskog mitinga koji je održan 2009., kupio uredsku opremu, zakupio poslovni prostor, zaposlio određeni broj ljudi te doveo projekt do operativne primjene, što da dokazuju i ponuda PrinC d.o.o. od 27. siječnja 2009. iz koje da proizlazi da je tužitelj bio spreman za tiskanje dovoljnog broja EMC kartica, dostavljeni opis operativnog poslovanja između stranaka, dostavljeni dokumenti čiji su obrasci sastavljeni radi funkcioniranja cjelokupnog sustava EMC kartica, preslika izvornika slipa EMC kartice s POS uređaja, iz čega da proizlazi da je kartica bila testirana i spremna za uporabu te ponuda Bull d.o.o. radi isporuke i implementacije POS okruženja na prodajnim mjestima s preslikom software rješenja EMC kartice. Ističe da je tuženik taj koji je spriječio realizaciju projekta EMC kartica. Prije svega na način da ga je onemogućio da mu uplati premije osiguranja, iako ga je tužitelj obavijestio da je pribavio 20 korisnika fizičkih osoba koje je trebao osigurati od nezgode i 8 korisnika pravnih osoba koje je trebalo osigurati od požara, jer mu tuženik nije nikada, unatoč njegovom zahtjevu od 7. listopada 2009., dostavio ponudu za premije osiguranja s naznakom opisa plaćanja, osnove, poziva na broj i slično. S obzirom na takvo postupanje tuženika tužitelj smatra da niti nije mogao individualizirati EMC kartice, na način da na njima otisne imena i prezimena korisnika, brojeve i rokove valjanosti, jer bi se time izložio građanskoj i kaznenoj odgovornosti. Ovo stoga, što je tužitelj prije individualizacije EMC kartice i dostave iste samom korisniku, svakog korisnika EMC kartice bio dužan osigurati kod tuženika, a kako mu tuženik nije dostavio potrebne podatke za uplatu premije, to iste nije mogao osigurati, a kada bi korisnicima dostavio EMC kartice, time bi ih doveo u zabludu da su isti osigurani od posljedica nezgode, odnosno požara, što isti u stvarnosti ne bi bili. Osim toga, tuženik da je spriječio realizaciju projekta i odbijanjem daljnjeg financiranja, s obzirom da se je tužitelj s tadašnjim članom uprave tuženika Damirom Mihaovićem usmeno dogovorio da će tuženik u projekt uložiti ukupno 3.000.000,00 kn uvećano za PDV, a tuženik mu je isplatio samo 1.500.000,00 kn uvećano za PDV (1.830.000,00 kn). Tuženik da

je spriječio realizaciju projekta i time što ga je od listopada 2009., kada ga je obavijestio o navodnom neispunjavanju ugovornih obveza, nakon čega se je tužitelj obratio Vladi Republike Hrvatske, Vlada tuženiku, a tuženik tužitelju na način da je ponovno izrazio spremnost za suradnju, do rujna 2010., kada je bez objašnjenja odustao od cijelog projekta, iako je tužitelj prihvatio sve tuženikove uvjete čak i mogućnost financiranja putem zajma, koji bi bio osiguran nekretninama u vlasništvu tužitelja, održavao u zabludi da će nastaviti financiranje EMC projekta, čime svime da je povrijedio odredbe čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji, jer nije uložio sve raspoložive napore i sredstva radi realizacije projekta.

Tuženik je smatrao da je tužitelj sukladno odredbi čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji do 15. listopada 2009. trebao pronaći 900 000 korisnika fizičkih osoba i 3000 korisnika pravnih osoba, iste osigurati kod tuženika i za svakog korisnika EMC kartice uplatiti tuženiku premiju osiguranja, a što da tužitelj nije učinio, iako je mogao već prema podacima u samom Ugovoru o poslovnoj suradnji, bez dodatne specifikacije od strane tuženika.

Tužitelj smatra da je do 15. listopada 2009. bio isključivo dužan realizirati EMC projekt, ali da je određeni broj korisnika trebao pronaći do kraja trajanja ugovora, dakle, do 30. rujna 2012.

Tuženik tvrdi da je tužitelj uplaćena mu sredstva trošio nenamjenski pa da je i na taj način povrijedio odredbe Ugovora o poslovnoj suradnji.

Tužitelj ističe da tuženik nije ispunio niti ugovorne obveze iz odredbe čl. 4. st. 2., 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji. Dostavio je izjavu bivšeg zaposlenika tuženika, direktora Filijale Zagreb, Berislava Brkića, iz koje da proizlazi da tužitelj nije mogao ugovarati osiguranja se korisnicima EMC kartice isključivo temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, jer isti ne sadrži dovoljno detaljne odredbe, jer nisu bili sastavljeni opći i posebni uvjeti osiguranja i slično te se poziva na odredbu čl. 89. Zakona o osiguranju (Narodne novine, broj: 151/2005., 87/2008., 82/2009., 54/2013., 94/2014., dalje u tekstu: Zakon o osiguranju) koja govori o dužnostima osiguratelja prema ugovaratelju osiguranja prije sklapanja samog ugovora o osiguranju, a koji se svode na obavještanje o općim uvjetima osiguranja, pravu koje vrijedi za ugovor o osiguranju, pravilima i uvjetima za odstupanje od ugovora, visini premije osiguranja, načinu njena plaćanja, visini doprinosa, poreza i drugih troškova koji se obračunavaju pored premije osiguranja i ukupnom iznosu plaćanja. S obzirom da tuženik nije dostavio tužitelju ništa od navedenih isprava i podataka, to da je jasno da tužitelj nije mogao osigurati niti jednog korisnika EMC kartice, a time niti uplatiti tuženiku premiju osiguranja.

Tijekom dokaznog postupka pročitan je Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 13. listopada 2008. između tužitelja i tuženika (list 4. – 9. spisa, dalje u tekstu: Ugovor o poslovnoj suradnji), Aneks Ugovoru o poslovnoj suradnji sklopljen 23. siječnja 2009. (list 10. spisa, dalje u tekstu: Aneks Ugovoru o poslovnoj suradnji), dopis tuženika od 3. listopada 2011. upućen tuženiku – opomena pred tužbu (list 11. – 12. spisa), dopis tuženika od 28. listopada 2011. upućen tužitelju (list 13. spisa), dopis tuženika od 7. rujna 2009. upućen tužitelju – opomena zbog neispunjavanja ugovornih obveza (list 41. – 42. spisa), dopis tuženika od 3. listopada 2010. upućen tužitelju (list 43. – 44. spisa), isječki iz medija o sponzorstvu tužitelja kao vlasnika EMC kartice (list 56. – 66. spisa), primjerak neindividualizirane EMC kartice (list 67. spisa), preslika EMC kartice na ime Tomislav Janko Vujinović (list 68. spisa), dopis tužitelja od 12. listopada 2009. upućen Vladi Republike Hrvatske (list 69. spisa), dopis Vlade Republike Hrvatske od 15. listopada 2009. upućen Ministarstvu financija i tuženiku (list 70. spisa), dopis tuženika od 28. listopada 2009. upućen

Vladi Republike Hrvatske (list 71. – 72. spisa), interni dopis tuženika od 17. prosinca 2009. upućen od strane Generalne direkcije upravi društva (list 73. – 74. spisa), izvješće tuženika od 1. veljače 2010. sastavljeno od strane direktora Službe za upravljanje i razvoj prodajne mreže, Ivana Borića, o isplativosti EMC projekta (list 75. – 77. spisa), izvješće tuženika o EMC projektu sastavljeno od strane direktorice Službe za marketing, Marije Jerić (list 78. – 79. spisa), dopis tužitelja od 8. lipnja 2010. upućen tuženiku (list 80. spisa), elaborat procjene vrijednosti nekretnine u fiducijarnom vlasništvu Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. iz srpnja 2010. izrađen od strane PBZ-Nekretnine d.o.o. na zahtjev tuženika (list 81. – 99. spisa), ispis e-mail korespondencije od 1. i 13. rujna 2010. (list 100. spisa), dopis tužitelja od 7. listopada 2009. upućen tuženiku, za dostavu predračuna za police osiguranja (list 101. spisa), dopis tužitelja od 5. listopada 2009. upućen tuženiku (list 103. – 105. spisa), saslušani su zastupnici po zakonu tužitelja Nikša Sršen (list 122. – 126. spisa) i Toni Škulić (list 126. spisa), dopis tuženika od 7. listopada 2011. upućen Vladi Republike Hrvatske (list 136. – 137. spisa), dopis tuženika od 3. prosinca 2010. upućen tužitelju (list 138. – 139. spisa), saslušani su svjedoci Zdravko Zrinskić (list 144. – 146. spisa), Damir Mihanović (list 146. – 148. spisa), izvaci o promjenama i stanju na računu tužitelja u 2008. i 2009. (list 160. – 241. spisa), preslike brošure o Pemo club kartici (list 242. – 243. spisa), isječak iz novinskog medija Jutarnji list (list 244. spisa), preslika brošure o EMC kartici (list 245. spisa), ispunjene pristupnice za EMC karticu od strane Janka Tomislava Vujinovića i Martina Butigana (list 246. – 248. spisa), tuženikova prijava na javni poziv Ministarstva turizma (list 249. – 250. spisa), operativni plan razvoja EMC projekta (list 251. – 262. spisa), dopis INA d.d. od 8. ožujka 2007. upućen Nikši Sršenu (list 263. spisa), dopis Croatia Airlines d.d. upućen Nikši Sršenu (list 264. spisa), interna evidencija tužitelja o obavljenim konzultacijama s potencijalnim partnerima EMC projekta (list 265. – 266. spisa), zapisnik s 9. sjednice vijeća Hrvatske udruge sindikata (list 267. – 276. spisa), saslušani su svjedoci Jovan Brajović (list 277. – 279. spisa) i Hrvoje Vojković (list 279. – 280. spisa), ispis aktivnog izvotka iz sudskog registra za Futura nula sedam d.o.o. (list 284. – 285. spisa), popis poreznih obveznika na području Županije Dubrovačko - neretvanske na dan 30. travnja 2013. s neotplaćenim dugovima (list 286. – 287. spisa), obavijest Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 5. travnja 2013. o podizanju optužnice protiv okrivljenika Nikše Sršena (list 288. spisa), obavijest od 9. rujna 2009. o obavljanju poreznog nadzora kod tužitelja (list 301. – 302. spisa), zahtjev tužitelja za preknjiženje PDV-a (list 303. spisa), obavijest Ministarstva financija, Porezne uprave, o preknjiženju PDV-a (list 304. spisa), dopis društva Futura nula sedam d.o.o. od 4. listopada 2007. upućen tuženiku (list 305. spisa), izvješća o primicima od nesamostalnog rada (plaći i mirovini), porezu na dohodak i prirezu te doprinosima za obvezna osiguranja za zaposlenike tužitelja za razdoblje od studenog 2008. do prosinca 2009. (list 306. – 319. spisa), ponuda društva PrinC d.o.o. 22/09 za predtiskane laminirane PVC kartice – AMC kartice (list 320. – 321. spisa), ponuda društva PrinC d.o.o. 36/09 za uslugu tiska termalnim transferom (list 322. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 25. veljače 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Vjekoslava Vlašića, vlasnika obrta Gajeta, kao partnera (list 323. – 327. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 30. siječnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i ZOO City d.o.o. kao partnera (list 328. – 332. spisa), interna evidencija tužitelja o poduzetim marketinškim aktivnostima (list 333. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 9. siječnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Iskon internet d.d. kao partnera (list 334. – 338. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 15. travnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Tomislava Noršića, vlasnika obrta Karlo – Tomislav, kao partnera (list 339. – 341. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 22. prosinca 2008. između tužitelja kao nositelja projekta i Visoke poslovne škole Libertas kao partnera (list 342. – 346. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 17. ožujka 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Fabula de forma d.o.o. kao partnera (list 347. – 349. spisa), Ugovor o poslovnoj

suradnji sklopljen 30. travnja 2009. između tužitelja kao nositelja projekta i Centra za građevinarstvo d.o.o. kao partnera (list 350. – 353. spisa), obrasci izrađeni za operativnu provedbu EMC projekta, hodogrami kupnje osiguranja s ućlanjivanjem u EMC klub i cjenici (list 355. – 375., 380. – 381. i 384. – 385. spisa), nacrt ugovora o najmu EMC EFTPOS terminala 2009 (list 376. – 379. spisa), ponuda društva Bull d.o.o. za EFT POS terminale i opremu (list 382. – 383. spisa), saslušani su svjedoci Željko Serdar (list 387. – 388. spisa), Goran Radić (list 388. – 389. spisa), Marin Palada (list 389. – 391. spisa), Ivan Borić (list 392. – 393. spisa), preslika test slipova EMC kartice (list 395. spisa), nacrt Aneksa Ugovoru o poslovnoj suradnji od 12. srpnja 2010. (list 396. – 399. spisa), detaljni prikaz računa tužitelja (list 431. spisa), preslika pristupnice za MultiPlusCard program (list 432. spisa), saslušani su svjedoci Doroteja Leder (list 440. – 442. spisa), Krešimir Vrkljan (list 442. – 443. spisa), izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Ljiljani Bušić (list 579. – 589. spisa – pisani nalaz i mišljenje, list 658. – 659. spisa – usmeno iznošenje nalaza i mišljenja, list 663. – 665. spisa – dopunski nalaz i mišljenje, list 814. – 815. spisa – usmeno iznošenje nalaza i mišljenja), saslušani su svjedoci Marija Jerić (list 841. – 843. spisa) te je pročitana tužiteljev investicijski program nabavke informatičko računalne opreme u 2009. (list 880. – 947. spisa).

Pisane izjave Marije Jerić, Ozrena Matijaševića i Borislava Brkića sud nije uzeo u razmatranje, jer se ne radi o dokaznim sredstvima u smislu Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP), budući da u tim izjavama navedene osobe sadržajno daju svoj iskaz o okolnostima vezanim za predmetni spor, dakle, svjedoče, a svjedoci prema odredbama čl. 235. – 249. ZPP-a svoj iskaz daju usmeno na ročištu, a ne u pisanom obliku, a ovaj sud je odbio izvesti dokaz saslušanjem navedenih osoba kao svjedoka, jer izvođenje tih dokaza nije bilo važno za utvrđenje odlučnih činjenica u ovom predmetu.

Dokaze iz spisa predmeta koji se je vodio pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem **KO-1635/13**, sud također nije uzeo u razmatranje, jer nije postojala suglasnost stranaka da se iste koriste kao dokaz u ovom postupku.

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Predmet spora jest naknada štete u vidu izmakle koristi u iznosu od 60.000.000,00 kn, nastale povredom Ugovora o poslovnoj suradnji.

Među strankama je nesporno da su sklopile Ugovor o poslovnoj suradnji i Aneks istom ugovoru te da je tuženik temeljem tih ugovora isplatio tuženiku ukupno 1.830.000,00 kn.

Sporno je da li je tuženik imao opravdane razloge za jednostrani raskid Ugovora o poslovnoj suradnji, dakle, da li je isti valjano raskinut, a ako nije, da li je tim činom tuženik postupio protuugovorno, s obzirom da nije ispunio svoje ugovorne obveze, čime je spriječio tužitelja da realizacijom tog ugovora ostvari dobit u iznosu od 60.000.000,00 kn.

Iz čl. 1. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji proizlazi da je tužitelj nositelj poslovnog projekta koji se temelji na jedinstvenoj potrošačkoj kartici (Euro Money Card, skraćeno: EMC

kartici) koja svojim korisnicima omogućuje korištenje popusta i pogodnosti u pogledu usluga i robe onih trgovačkih društava koja su uključena u taj projekt.

U čl. 2. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji određeno je da su stranke suglasne da tužitelj pregovara i ugovara s nekoliko, na nacionalnoj razini velikih trgovačkih društava, za uključivanje u projekt.

Dakle, prvenstvena obveza tužitelja bila je uključiti u projekt nekoliko trgovačkih društava koji pružaju uslugu i/ili prodaju robu na području cijele države, što bi omogućilo rasprostranjenost u korištenju EMC kartice, odnosno veći broj korisnika iste.

Nadalje, odredbom čl. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji određene su sljedeće obveze tužitelja: realizirati projekt do 1. siječnja 2009. na način da EMC kartice krenu o optjecaj te da se potrošači mogu s istima početi koristiti na za to predviđenim lokacijama (točka 1.), savjesno upravljati projektom i namjenski trošiti sredstva koja će mu uplatiti tuženik za realizaciju projekta (točka 2.), osigurati od nezgode svaku fizičku osobu korisnika EMC kartice, otprilike 900000 korisnika, kod tuženika, uz godišnju premiju od 5,00 kn uz tablicu invaliditeta Classic (SN 10.000,00 kn, TI 20.000,00 kn, bez ikakvog samopridržaja ili franšize) (točka 3.), osigurati od požara svaku pravnu osobu korisnika EMC kartice, otprilike 3000 korisnika unutar godine dana od početka projekta, koje spadaju u tzv. male poduzetnike, kod tuženika, uz godišnju premiju u visini od 150,00 kn (točka 4.), snositi sve troškove premije iz točke 3. i 4. (točka 5.), u svim medijskim nastupima i promidžbenim aktivnostima naglašavati tuženika kao glavnog partnera projekta i odbiti suradnju s bilo kojim drugim osiguravajućim društvom za vrijeme trajanja ugovora (točka 6.), omogućiti korisnicima EMC kartice da kod tuženika zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za proizvode i/ili usluge tuženika (točka 7.), omogućiti tuženiku stavljanje svog logotipa na poledinu EMC kartice (točka 8.), omogućiti tuženiku kupnju EMC kartice za svoje korisnike po povlaštenoj cijeni koja će naknadno biti ugovorena aneksom (točka 9.), odmah po potpisivanju ugovora predati tuženiku bjanko zadužnicu na iznos koji je jednak sredstvima koja će mu platiti tuženik radi realizacije projekta, radi osiguranja tražbine povrata tih sredstava ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009., s time da je zadužnicu dužan predati i predsjednik uprave tužitelja Nikša Sršen (točka 10.), vratiti tuženiku uložena sredstva ako projekt ne bude realiziran najkasnije do 15. listopada 2009. s zateznim kamatama (točka 11.), nakon što projekt bude realiziran i postane komercijalno isplativ, vratiti tuženiku uložena sredstva, kroz kompenzaciju u uslugama ili isplatom, prema dogovoru (točka 12.) te poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja svrhe ugovora (točka 13.).

Ugovor je sklopljen na određeno vrijeme do 30. rujna 2012. (čl. 5. st. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji).

Iz navedenih odredaba proizlazilo bi da je tužitelj bio dužan realizirati projekt najkasnije do 15. listopada 2009., u protivnom je bio dužan vratiti sredstava koja je tuženik u projekt uložio, a realizacija projekta podrazumijeva puštanje EMC kartica u optjecaj, dakle, omogućavanje korištenja EMC kartica na za to predviđenim lokacijama.

Preduvjet za korištenje EMC karticama jest pronalaženje lokacija na kojima će se iste koristiti, dakle, sklapanje ugovora s partnerima, trgovačkim društvima, pružateljima usluga i/ili prodavateljima robe, koji su pristali da se na njihovim prodajnim mjestima koriste EMC kartice i time skupljaju bodovi koji će omogućavati korisnicima EMC kartica ostvarivanje popusta i drugih pogodnosti na njihove usluge/proizvode te osiguranje faktičnog korištenja i

funkcioniranja sustava EMC kartica, što podrazumijeva nabavku informatičko računalne opreme.

Posljednje je i od samog tužitelja prepoznato kao nužnost, s obzirom da je tužitelj dostavio sudu Investicijski program nabavke informatičko računalne opreme u 2009.

Na stranici 13 navedenog Investicijskog programa, pod točkom 3.1., navedeno je da investitor (tužitelj) planira nabavku informatičko računalnog sustava u dvije faze od ukupne investicije od 15.000.000,00 kn, da se za tu investiciju planira uzeti kredit od HBOR-a ili druge banke, da će kao sredstvo osiguranja povrata kredita jedan od poslovnih partnera izdati garanciju u iznosu od 15.000.000,00 kn, a da će investitor u ukupnoj investiciji sudjelovati s iznosom od 4.500.000,00 kn te da se za operabilnost informatičko računalnog sustava, koji je neophodan za razvoj i ostvarenje ukupnih prihoda investitora, planira zaposliti 15 radnika.

Na stranici 14. Investicijskog programa, po točkom 3.5.1., dan je opis rada informatičko računalnog sustava te je navedeno da investitor planira instalaciju POS terminala na prodajnim mjestima ugovornih poslovnih partnera u količini od 3000 komada, da se svaka transakcija bilježi na tim POS terminalima i na centralnom računalu tužitelja, a da ta evidencija služi za automatsko bilježenje transakcija i po partneru predefiniрано odobravanje akumulacija za krajnjeg korisnika koji je transakciju učinio.

Pod točkom 3.5.2. dana je struktura nabavke informatičko računalnog sustava kojom je predviđena nabavka 3500 POS terminala po cijeni od 2.475,00 kn, dakle, za ukupnu cijenu od 8.662.500,00 kn i dva centralna računala po cijeni od 1.600.000,00 kn, dakle, za ukupnu cijenu od 3.200.000,00 kn. kao i nabavka perifernih računala i opreme po cijeni od 137.500,00 kn, što čini ukupnu cijenu nabavke u iznosu od 12.000.000,00 kn.

Prema terminskom planu, koji je dan pod točkom 3.2.2. Investicijskog programa, odobrenje i doznaka investicije planirana je u ožujku 2009., nabavka i instalacija informatičko računalne opreme u lipnju 2009., početak rada informatičko računalnog sustava u rujnu 2009., a probni ispitni rad u srpnju i kolovožu 2009.

Tako definirani terminski plan korespondira s ugovornom obvezom tužitelja da realizira projekt najkasnije do 15. listopada 2009., što znači da je do tada morao nabaviti i isprobati svu računalno informatičku opremu koja je bila potrebna za korištenje EMC kartica na prodajnim mjestima poslovnih partnera.

Iz citiranih odredaba Ugovora o poslovnoj suradnji ne proizlazi da je tužitelj bio dužan do 15. listopada 2009. pribaviti oko 900 000 korisnika EMC kartice fizičkih osoba te za iste sklopiti ugovore o osiguranju s tuženikom radi osiguranja od nesretnog slučaja, niti pribaviti oko 3000 korisnika EMC kartice pravnih osoba i za iste sklopiti s tuženikom ugovore o osiguranju njihove imovine od požara.

Prema odredbi čl. 3. t. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji tužitelj je bio dužan pronaći i osigurati oko 3000 korisnika pravnih osoba unutar godine dana od dana početka projekta, a ako se kao dan početka projekta uzima krajnji datum do kojeg je projekt trebao biti realiziran, 15. listopada 2009., tada je navedeni broj korisnika pravnih osoba trebao biti pronađen i osiguran do 15. listopada 2010.

U odnosu na pronalaženje i osiguranje oko 900 000 korisnika fizičkih osoba u odredbi čl. 3. t. 3. Ugovora o poslovnoj suradnji nije naveden nikakav rok, iz čega proizlazi da je tužitelj to trebao učiniti do kraja važenja ugovora, dakle, do 30. rujna 2012.

Osnovne obveze tuženika definirane su odredbom čl. 4. Ugovora o poslovnoj suradnji na način da je isti dužan: u roku od 7 dana od stupanja na snagu tog ugovora uplatiti tužitelju iznos od 1.000.000,00 kn radi početka realizacije projekta (točka 1.), omogućiti prodaju EMC kartice kroz filijale odnosno svoja prodajna mjesta (točka 2.), omogućiti korisnicima EMC kartice da kod njega zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge (točka 3.) i poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarenja cilja tog ugovora (točka 4.).

Takoder, odredbom čl. 5. Ugovora o poslovnoj suradnji određeno je da će stranke za vrijeme trajanja ugovora uložiti svoje najiskrenije napore i sredstva koja ima stoje na raspolaganju radi ostvarenja njegova cilja – realizacije projekta (stavak 1.).

Odredbom čl. 4. t. 4. i čl. 5. st. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji, za koje tužitelj tvrdi da je tuženik povrijedio, ne proširuju se niti pooštruju postojeće ugovorne obveze tuženika, već se suštinski naglašava da je tuženik, kao uostalom i tužitelj, dužan prilikom ispunjenja preuzetih ugovornih obveza postupati u skladu s načelom savjesnosti i poštenja, a što je i inače dužan prema odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., dalje u tekstu: ZOO).

Odredbom čl. 2. st. 1. Aneksa Ugovoru o poslovnoj suradnji određeno je da se tuženik obvezuje za daljnju realizaciju EMC projekta isplatiti tužitelju iznos od 500.000,00 kn u roku od 15 dana od primitka računa tužitelja.

Nije sporno da je tuženik uplatio tužitelju ukupno 1.500.000,00 kn uvećano za PDV u iznosu od 330.000,00 kn, dakle, ukupno 1.830.000,00 kn, čime je u cijelosti ispunio svoju obvezu iz čl. 4. t. 1. Ugovora o poslovnoj suradnji i čl. 2. st. 1. Aneksa istomu.

Preostale obveze tuženika ovisile su o prethodnom ispunjenju obveza tužitelja.

Naime, tuženik nije mogao omogućiti prodaju EMC kartice na svojim prodajnim mjestima niti omogućiti korisnicima EMC kartice da zamijene kumulirana sredstva na EMC kartici za njegove proizvode i/ili usluge, ako tužitelj nije prethodno pronašao poslovne partnere na čijim su se prodajnim mjestima EMC kartice mogle koristiti, ako nije pronašao relevantan broj korisnika EMC kartice, ako nije izradio EMC kartice i omogućio njihovo korištenje na prodajnim mjestima putem POS terminala, centralnih računala te perifernih računala i opreme.

Stoga je osnovno pitanje da li je tužitelj izvršio te svoje ugovorne obveze, koje se podrazumijevaju pod obvezom realizacije projekta, najkasnije do 15. listopada 2009. te da li je izvršio svoju obvezu namjenskog trošenja sredstava koja mu je tuženik uplatio, za koje tuženik tvrdi da nisu ispunjene.

Prije svega, iz izvedenih dokaza sud nije mogao donijeti zaključak da je tužitelj uplaćena mu sredstva koristio nenamjenski.

Naime, iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Ljiljane Bušić proizlazi da su tužitelju u razdoblju od 15. listopada 2008. do 28. svibnja 2009. ukupno uplaćena sredstva u